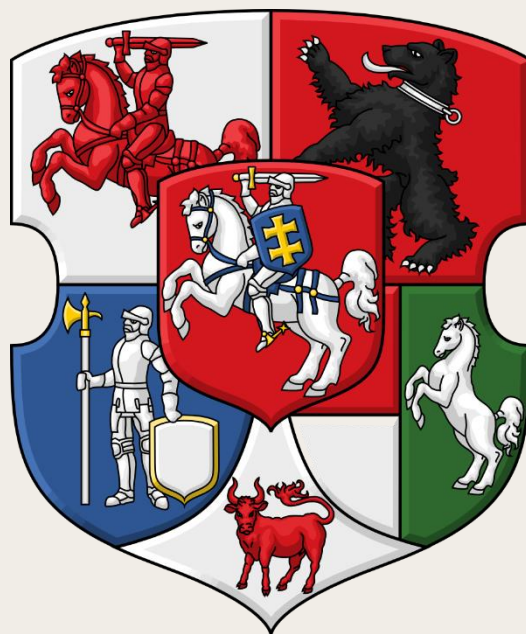




RESPUBLIKINIS VIRTUALUS  
VAIKŲ ŽODINĖS IR MENINĖS RAIŠKOS PROJEKTAS

KĄ SLEPIA VIETOS PAVADINIMAS?



SENOS IR NAUJOS LEGENDOS  
APIE VIETOVARDŽIŲ KILMĘ

KATALOGAS

2019

## BAISOGALA

(miestelis Radviliškio raj.)

Tai vieta, kur viskas baisiai atrodo, visur baisu. Visi baisiai apsirengę: vaiduokliai, skeletai, raganos, vampyrai. Ir visada taip vaikšto. Taip pradėjo vaikščioti tuomet, kai sugalvojo šventę švęsti, kaip helovyną. O mano brolis ten visada verktų. Ten kiekvieną dieną helovynas. O per Velykas ir Kalėdas apsirengia mielai ir kalėdiniais rūbais.

Barbora S., 7 m.

## BIJOTAI

(miestelis Šilalės raj.)



Vieną kartą viename kaimelyje žmonės sumanė vieni kitus išgąsdinti. Jie pasigamino, kirpo, siuvo, klijavo baisesius kostiumus. Tuomet jie eidavo gąsdinti kaimelio gyventojus. Vienas žmogelis nuėjo į vienos šeimos namus. Ten jis pasislėpė taip, kad niekas jo nematyty. Žmogelis manė, kad jis gerai pasislėpęs ir niekas jo neišgąsdins, tačiau staiga ant jo nugaros užšoko vaikas. Žmogelis taip išsigando, kad lėkdamas per visą kaimą visu balsu šaukė:

– Tai bijau, tai bijau!!!

O kaimiečiai susižvalgę vienas į kitą choru pradėjo sakyti:

– Tai bijo, tai bijo!

Kol galiausiai vienas žmogus sušuko:

– Bijotai! Čia gali būti Bijotai!

Visi kaimo gyventojai pritarė ir pradėjo sakyti, kad šis kaimelis vadinasi Bijotai.

Deimantas Ž., 8 m.

## BITĖNAI

(kaimas Šiaulių raj.)

Gyveno daug bičių apvaliam avily. Daug buvo avilių ant kalno. Bitės nešė medų. Davė medų visiems ir pačios valgė. Neliko medaus. Bitės neturėjo medaus ir sugalvojo parsinešti medaus iš pandos. Panda gyveno netoli. Nuskrido bitės pas pandą, bet panda nedavė medaus, nes norėjo jį sau pasilikti. Bitės supyko: įgėlė pandai į koją ir liežuvį, ir skrido paskui. Panda išsigando pikty bičių ir išbėgo iš namų. Susitiko kiškį. Kiškis paklausė, ką panda neša. Panda pasakė: „medų“ ir davė paragauti. Kiškiui patiko medus. Jis paklausė, kur galima gauti medaus. Bet atskrido bitės ir panda ėmė bėgti šaukdama „Bitės tenai, bitės tenai!“ Taip atsirado pavadinimas Bitėnai. O panda išėjo gyventi kitur, į mišką ir atgal negrįžo.

Arnas P., 5 m.





## BUBIAI

(kaimas Šiaulių raj.)

Vieną kartą gyveno princas. Jis nuėjo pamedžioti. Ir sutiko paukštį teterviną. Paukštis labai garsiai bubavo: bub–bub–bub–bub... Princui labai patiko ir tą vietovę pavadino Bubiais.

Ieva Z., 6 m.

## BUTKIŠKĖS

(kaimas Raseinių raj.)

Šalia namų buvo miškas ir ten gyveno daugybė kiškių. Išėjo medžiotojas į mišką ir sutiko vilką, kuris norėjo sudraskyti jį. Bet atbėgo keli kiškiai, kurie sudomino vilką dar labiau. Ėmė vytis vilkas kiškius, bet kiškiai greiti, jų daug, vilkas nežinojo kur bėgti: ir šen, ir ten, ir atsitrenkė į medį. Taip medžiotojas buvo išgelbėtas. Medžiotojas, kol gyvas buvo, visiems pasakojo: „Jei nebūt kiškio, nebūč likęs gyvas“, „Jei nebūt kiškis išgelbėjęs, būtų buvęs sudraskytas“. Taip ir vadino kaimą – Butkiškės.

Rokas S., 9 m.

## DAINAI

(kaimas Šiaulių raj.)

Buvo didelė negyvenama pieva. Į ją lakstydavo daug vaikų. Jie bėgiodavo ir dainuodavo. Iš pradžių į pievą lakstydavo po 2 – 3 vaikus, o vėliau lakstė ir po 10 – 30 vaikų ir suaugusiųjų. Lakstė, lakstė, dainavo, dainavo, džiaugėsi matomu grožiu. Ten po truputį statėsi namus, jų daugėjo, o po kelių metų ten jau buvo visas kaimas. Į tą kaimą atvažiavo seniūnas, kuris buvo piktas ir agresyvus. Jis liepė nugriauti pusę namų. Bet likusiuose namuose žmonės vis tiek dainuodavo ir dainuodavo, net kalbėdami dainuodavo. Nesvarbu, kad skausmas spaudė širdis, jie vis tiek dainuodavo. Galėjai girdėti ir linksmy, ir liūdny dainų. Todėl tą kaimą pavadino Dainų kaimu.

Smiltė K., 8 m.



## DEVYNDUONIAI

(gyvenvietė Kėdainių raj.)

Ten duoną turbūt pardavinėjo. Už ją duodavo 9 eurus. Tai taip ir pavadino miestą.

Natanas P., 5 m.

## DRABUŽIS

(ežeras Trakų raj.)

*Buvo viena paprasčiausia vieta. Tuščia, lygi, be medelių, be namelių. Vieną kartą užklydo čia žmogelis. Jis pagalvojo, kodėl neiškasus šioje vietoje ežero. Pasikvietė draugus, griebė kastuvus ir pradėjo kasti. Kasė kasė, kol iškasė didelę plačią duobę. Tada pradėjo sukti galvas iš kur gauti vandens, nes jis nesiskverbė. Jiems begalvojant pasidarė labai karšta. Nusivilko marškinius, susidėjo į krūvą ir toliau mąstė. Greitai sutemo. Sugulė pailsėti. Kol miegojo, iš drabužių pradėjo tekėti vanduo, prakaitas ar dar kažkas. Jo tiek daug kaupėsi, kad duobė tapo ežeru. Ežere paskendo ir jų drabužiai. Atsibudę draugai, neradę savo drabužių, nežinojo, ką galvoti. Tik pamatė, kad tai vienur, tai kitur plaukiojo jų drabužių skiautės. Vienas vyras šaukė: „Tai juk mano drabužis“, kitas: „Mano drabužis“. Vyrai nesugalvojė, kaip ištraukti savo drabužius, juos paliko ežere. Todėl iki šiol ežerą vadiname „Drabužio“ ežeru.*

Smiltė K., 8 m.

## EUROPOS VIDURYS

*Gal seniai, gal neseniai galingas Riešės apylinkių qžuolas tarė:*

*– Aš stoviu Europos vidury. Visa, kas gyva, aplinkui mane sukas, kruta, gyvena!*

*Skruzdė suabejojo qžuolo žodžiais ir paprašė sakalą, kad tas išmatuotų atstumą nuo qžuolo iki Europos pakraščio. Sakalas išpildė skruzdės prašymą ir sugrįžęs patvirtino, kad medis tikrai nemeluoja – jis stovi pačiam Europos vidury.*

*Skruzdės, qžuolo ir sakalo žodžius girdėjo skurdus laukinių rožių krūmelis. Jis ėmė svajoti: „Gal ir aš augu žemės vidury? Gal ir aplinkui mane visa gyvybė sukas, kruta?“*

*Erškėtrožė nedrąsiai pašaukė sakalą ir sušnibždėjo:*

*– Sakal, sakalėli, raibasai paukšteli, ar galėtum pamatuoti atstumą nuo manęs iki Europos pakraščio? Gal, sakau, ir aš Europos vidury?*

*Sakalas didžiai nustebė, išgirdęs krūmo norą, bet įvykdė prašymą. Aplėkė žemę ir pats įsitikino, jog erškėtrožė auga pačiam Europos vidury.*

*Tada skruzdė tarė:*

*– Jei taip, tai ir mano skruzdėlynas stovi Europos vidury! Na ir kas, kad esu tokia mažytė. Matyt, žemelei aš ne mažiau už qžuolą svarbi.*

*Prie kelio į Molėtus, tarp Purnuškių ir Bernotų 1997 m. gegužės 24 d. atidengtas geografinį Europos centrą žymintis akmuo.*

Pedagogės Agnė Rudytė, Nijolė Auksorė

## GAIŽAIČIAI

(kaimas Joniškio raj.)

*Kaimo žmonės augino vištas. Vienais metais taip nutiko, kad visų kaimo gyventojų vištos išperėjo ir užaugino tik gaidžiukus. Gaidžių kaime prisiveisė labai daug. Gaidžiai tupėjo ant tvorų, pastatų stogų, medžių šakų, jų buvo pilni sodybų kiemai. Pasikeisdami jie giedojo, giedojo ir giedojo. Jų giedojimas žmones vedė iš kantrybės.*

*Dėl didžiulio gaidžių skaičiaus ir jų nuolatinio giedojimo, žmonės kaimą pavadino Gaižaičių kaimu.*

Viktorija Š., 10 m.



## KARALIAI

(kaimas Vilkaviškio raj.)



Gyvenvietėje, netoli Vilkaviškio, gyveno lietuviai. Jie buvo labai darbštūs, dirbo derlingas žemes. Turėjo gražius sodus, ištaisingus namus. Šeimose visi dirbo ir buvo už ką nors atsakingi. Darbams pasibaigus pasipuošdavo ir eidavo vienas pas kitą į namus. Kartą į kaimą užklydo didikai. Vietiniai juos svetingai priėmė, aprodė savo namus. Didikai buvo tokie sužavėti, kad išvykę paskleidė žinią, kad ten lietuviai gyvena kaip karaliai. Ir po to kiekvienas atvykęs aplinkinių klausdavo – kur karaliai? Taip ir kilo pavadinimas – Karaliai.

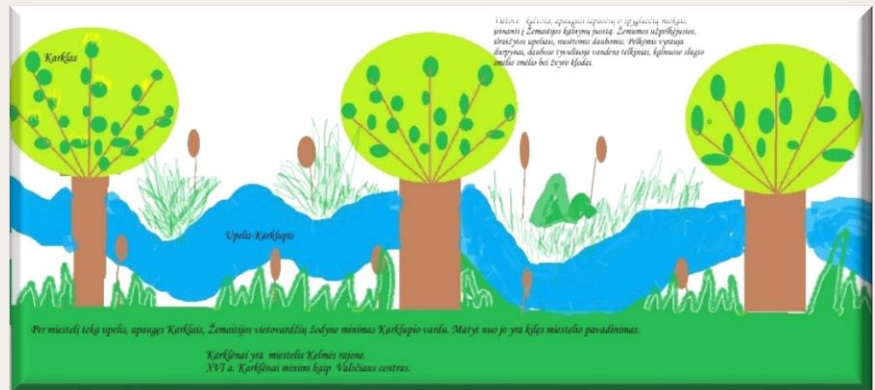
Rytis B., 8 m.

## KARKLĖNAI

(miestelis Kelmės raj.)

Miestelis įsikūręs kalvotoje, pelkėtoje vietovėje, kuri apaugusi lapuočių ir spygliuočių miškais. Per miestelį teka upelis, kuris apaugęs karklais. Turbūt todėl upelį pavadino Karklupiu, o miestelį – Karklėnais.

Elinga A., 4 m.,  
Armandas A., 11 m.



## KARMĖLAVA

(miestelis Kauno raj.)

Labai seniai, kai dar nebuvo miesto, čia stovėjo karamelės fabrikas.

Liutauras A., 5 m.

## KAUNAS

(miestas)

Buvo vienas kartą miestas. Kai reikėdavo kautis, jo gyventojai kaudavosi, niekada nepasiduodavo. Prieš kiekvienas kautynes moterys prikraudavo visokiausio maisto, dėl kurio irgi susikaudavo. Jie kaudavosi dėl gyvenamos vietos, moterų ir viso kito. Kartą prasidėjo nemažos kautynės dėl žemių valdovo. Miestiečiai vis kovėsi ir kovėsi, o žmonės iš kitų apylinkių galvojo, kad kautynės niekada nesibaigs, kalbėjo, kad ten žmonės kaunasi ir kaunasi dėl visokių niekų. Nuo to laiko miestą pradėjo vadinti „Ten, kur káunas“, „Kaunas“.

Smiltė K., 8 m.

## KIRMĖLIUKAI

(kaimas Anykščių raj.)



pavadino šį kaimą Kirmėliukais.

Viename ūkyje ūkininkavo didelė šeima. Kartą jų valdose iš žemės pradėjo lišti labai daug kirmėliukų. Viena mergaitė, ūkininko duktė, pamatė kelis kirmėliukus, juos susidėjo į permatomą induką ir parsinešė namo. Grįžusi namo dangtelyje pradūrė kelias skylutes. Nepagalvojo, kad kirmėliukai gali išlįsti pro tas skylutes. Tad kirmėliukai ir išlindo. Pasklido po visą namą, kiemą...

Pradėjo lyti. Pasirodžius saulei, kirmėliukai pradėjo blizgėti, švytėti vaivorykštės spalvomis. Didelės ūkininko šeimos nariai pastebėję kirmėliukus pradėjo lakstyti po kiemą, kaimą ir garsiai šaukti: „Kirmėliukai! Kirmėliukai!“. Net kitose apylinkėse girdėjosi. Taip ir

Smiltė K., 8 m.

## KIŠKĖNAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

Labai labai senai, prieš tūkstantį metų, sename kaime gyveno senelis. Tame miške gyveno labai daug kiškių. Senelis labai mėgo kiškius ir nusprendė juos prisijaukinti. Ėmė juos šerti morkomis. Pagalbos pasirūpinti kiškiais paprašė netoliese gyvenančių žmonių. Visi ėmė auginti morkas ir kopūstus ir šerti kiškius. Tą kaimą ėmė vadinti Kiškėnais.

Almantė B., 8 m.



## KLAIPĖDA

(miestas)



gyventi, o apie jo nuotykius ilgus amžius buvo pasakojama giminės vaikams. Galop istorija pasimiršo ir liko tik tos vietos, kur Vilkas žuvo pavadinimas „Klai(džiota) pėda“.

Radvilė P., 3 m., su močiute

## KUDIRKOS NAUMIESTIS

(miestas Šakių rajone)

*Seniai seniai, mažame miestelyje gyveno neturtingi žmonės. Gyventojai augino daržoves, rugius, vaisius ir naminius gyvulius. Šalia miestelio buvo miškas, kuriame žmonės prisirinkdavo uogų, grybų. Maisto jiems užteko. Tačiau vienais metais patvino Šešupės ir Širvintos upės. Užliejo laukus ir paskandino augalus. Tie metai žmonėms buvo labai sunkūs, nes nebeturėjo maisto.*

*Į tą miestelį atvyko turtinguolis Vincas Kudirka. Jis buvo geraširdis ir žmonėms davė savo turto dalį, maisto. Žinia apie gerąjį turtuolį pasklido po aplinkinius kaimelius. Žmonės su savo šeimomis atvyko gyventi į tą miestelį. Taip miestelis plėtėsi, plėtėsi ir tapo miestu. Vincas Kudirka naująjį miestą pavadino Naumiesčiu.*

*Vincui Kudirkai labiausiai laiką leisti patikdavo miške, esančiame šalia Naumiesčio. Jis ten kurdavo dainas, pailsėdavo. Šiame miške buvo sukurtas Lietuvos himnas „Tautiška giesmė“. Nuo to laiko Vincas Kudirka tapo garsus ne tik aplinkiniuose miestuose, bet visoje Lietuvoje.*

*Po Vinco Kudirkos mirties žmonės miestą pervadino jo garbei. Naumiestis tapo Kudirkos Naumiesčiu.*

*O mišką, kurį labai pamilo gerasis turtuolis – Vinco Kudirkos mišką.*

*Žmonės pasakoja, kad po Vinco Kudirkos mirties, dažnai sutinka elnią. Jis nepaprastas elnias, nes ant ragų nešioja tris žvaigždes, o jo kaklą puošia iš žalių lelijų šakelių nupintas vainikas. Žmonės tiki, kad tai Vincas Kudirka grįžo į savo pamiltą mišką.*

Eglė P., 8 m.



## KŪLUPĖNAI

(kaimas Kretingos rajone)

*Tai vieta, kur žmonės visą laiką lupa daržoves arba vaisius. Nuo to ir atsirado toks pavadinimas.*

Barbora S., 7 m.

## KŪLUPĖNAI

(kaimelis Kretingos raj.)

*Turbūt koks senelis savo anūkus matė vis ką nors lupinėjančius: tai morką, tai obuolį, tai tapetų kraštelį ar kilimą, tai drabužio skvernus, tai namo kampą ar dar kažką. Ir kiekvieną kartą klausdavo: „Nu ką lupinėji?“, „Ką tu lupinėji“, „Vėl lupinėjai?“. Taip ir pavadino kaimelį Kūlupėnais.*

Smiltė K., 8 m.

## KUPRIAI

(kaimas Šiaulių raj.)



*Tai įvyko labai seniai. Dievas sugalvojo apgyvendinti žmones žemėje. Surinko visus žmones ir susidėjo į didelį tinklo maišą. Skrido jis virš žemės, purtė, purtė tą maišą, o žmonės vis byrėjo ir byrėjo. Bet jam nepavyko visų išbarstyti. Liko maiše tokie žmonės, kurie netilpo pro tinklo skylę. Tai buvo labai įdomūs, keisti ir kuproti žmonės. Tada Dievas surado tuščią žemės plotą, kur dar niekas negyveno ir ten juos iškratė. Nuo to laiko ši vietovė vadinama Kuprių kaimu. Tai gražus, tvarkingas kaimas su čia gyvenančiais darbščiais, tvarkingais ir linksmais žmonėmis. Tai – netoli Šiaulių.*

Justas B., 8 m.

## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)

*Kažkada, senų senovėj, Kurmaičių žemė buvo taip kurmių išrausta, kad nebūtum atradęs nė vieno metro, kuriame nebūtų pabuvojęs kurmis. Čia apsigyveno žmonės, kurie nuo ankstyvo ryto iki sutemų, dirbo kaip tie kurmiai. Arė žemes, sėjo, ravėjo, rovė, pjovė, kūlė, malė... Buvo darbštūs, kaip čia gyvenę kurmiai.*

*Manoma, kad dėl čia gyvenusių kurmių, ir, dėl darbščių kaip tie kurmiai žmonių, kilo ir kaimelio pavadinimas – Kurmaičiai.*

Daniela T., 7 m.



## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)



*Kurmaičių kaimas įsikūręs vaizdingoje vietoje, šalia Akmenos upės. Seniau čia plytėjo nederbama žemė, labai akmenuota. Pievose gyveno gausybė kurmių. Žmonės vengė apsigyventi šioje teritorijoje, nes pagrindinis pragyvenimo šaltinis buvo žemdirbystė.*

*Pirmasis kaimo gyventojas nepabijėjo iššūkių ir apsigyveno šiose žemėse. Jis buvo stambus, tvirto sudėjimo vyrukas. Jo pavardė – Kurmis. Kartu su žmona ir vaikais pradėjo dirbti kurmių rausiamas pievas, o žemelė, atsidėkodama dovanavo gerą derlių. Stebėdami kiti, kad jam gerai sekasi, pradėjo kurtis šalia. Taip atsidaro gyvenvietė, o Kurmio ir kurmių garbei kaimą pavadino Kurmaičiais.*

Auksė G., 7 m.



## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)

Atvyko į kaimą ponaičiai. Važinėjo po kaimą ieškodami šios gyvenvietės pavadinimo. Vaikščiojo, žvalgėsi, tačiau nieko nesurado. Bevaikštinėdami atkreipė dėmesį, jog pievose yra daug kurmiarausių. Mąstė mąstė ir sumąstė, jog kaimą galima pavadinti kurmių garbei. Nuo tada Kurmaičių kaimo pavadinimas ir atsirado.

Gustė P., 7 m.



## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)



Senais senais laikais, kai dar kaimas neturėjo pavadinimo, čia vykdavo turgūs. Į turgų, su didžiuliu traukiamu arklių vežimu, atriedėdavo ponas. Tas labai išdidus ir pasipūtęs buvo. Eidavo visur iškėlęs galvą, mat geriau nei visi kiti gyveno.

Atvažiuodavo į turgų pirkti grūdų. Net nespėjęs išlipti iš vežimo, jau šaukdavo kiek begalėdavo: – Kur grūdai? Kur maišai? Kur maišai? Kur maišai?

Nuo to pono rėkavimų kilo ir kaimo pavadinimas – Kurmaišai. Bet, per ilgą laiką, kaimiečiai tardami pavadinimą, pakeitė vieną raidę ir pradėjo sakyti Kurmaičiai. Taip iki šiol sakome ir mes.

Martyna I., 7 m.

## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)

Kadise buvo kaimelis, kuris neturėjo pavadinimo. Čia negyveno nei vienas žmogus. Kartą, pro šalį jojo žmogelis. Kaip tik ieškojo vietos, kur galėtų įsikurti. Prijojęs prie negyvenamų žemių, sustojo, nulipo nuo arklio ir pajuto, kad štai čia ta vieta, kurios jis visą gyvenimą ieškojo.

Įsikūrė ir pradėjo gyventi. Žmogelio pavardė buvo Kurmis, o kadangi jis buvo pirmasis gyventojas, tai ir kaimą pavadino Kurmaičiais.

Airidas V., 7 m.



## KURMAIČIAI

(miestas Kretingos raj.)

*Kurmaičių kaimo pavadinimas nurodo ir vardo kilmę. Manoma, kad pavadinimas kilęs iš kurmių.*

*Kaimo žemė kažkada buvusi gausiai išrausta kurmių. Jie čia buvo vieninteliai gyventojai. Vėliau, šalia jų įsikūrė žmonės. Taip atsirado visas kaimas, kuris gavo pavadinimą Kurmaičiai.*

Adrian ir Dilan T., 7 m.



## KURŠĖNAI

(miestas Šiaulių raj.)



*Kadaise žmonės pievose prisišienavo daug šieno. Sukrovė į kupetas ir paliko džiūti. Bet jos visos buvo užpiltos lietum ir visas šienas buvo sugadintas. Atėję žmonės į pievą, šaukė: – KUR ŠIENAS?!! KUR ŠIENAS?!! Nuo to laiko žmonės miestelį šalia tų pievų ir vadina Kuršėnais.*

Matas K., 6 m.

## KURŠĖNAI

(miestas Šiaulių raj.)

*Kaime prie upės gyveno žmonės. Per šienapjūtę uoliai darbavosi ir sukrovė šieno kupetas. Vieną naktį ėmė stipriai lyti ir nunešė kupetas upe. Ryte atbėgę žmonės ėmė šaukti:*

*–Kur šienai??? Kur šienai??? Taip ir atsirado Kuršėnų miestelio pavadinimas.*

Ūla L., 5m.



## LABUČIAI

(kaimas Radviliškio raj.)

*Gyveno sena sena senelė. Už ją senesnių nebuvo. Ji kartais išeidavo pasivaikščioti po kaimelį, pakalbinti kaimynų.*

*Senelė jau nebelabai gerai matė. Kai sutikdavo vieną ar kelis žmones, su šypsena sakydavo: „Labučiai! Labučiai!“.*

*Taip žmonės ją ir pavadino: „Labučiai“. O, kai ji išėjo, ir niekas nežinojo, kur ji išėjo, klausinėjo: „Kur dingo Labučiai? Gal kas matė Labučius?“. Taip ši vietovė pavadinta Labučiais.*

Emilė M., Elzė J., Evilija P., 6 m.

## LABUČIAI

(kaimas Radviliškio raj.)

Ten žmonės visą laiką net su nepažįstamais žmonėmis sveikinasi ir linki labų dienų: „Labutis“, „Labučiai“. Ten vaikšto didelėmis šeimomis, todėl ne „labutis“, o „Labučiai“ sako.

Barbora S., 7 m.



## LAPĖS

(miestelis Kauno raj.)

Seniai seniai lapės ieškojo ęsti. Jos priėjo tokią vietą, kurioje buvo kitų gyvūnų. Ten jos apsigyveno. Jų buvo labai daug. Tai buvo lapių vieta. Žmonės tą vietą pavadino Lapėmis.

Sofija B., 6 m.

## LAPIAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

Vieną ankštų rytą lapė atsivedė penkis lapiukus. Lapiukai buvo labai gražūs ir labai ędrūs. Lapė kaip išmanydama juos maitino: gaudė peles, paukščius, bet jiems buvo negana. Vieną ankštų rytą ji nuėjo į kaimą ir iš ūkininko tvarto pavogė dvi višteles. Kaimė žmonės pradėjo kalbėti, kad kažkas jų vištas vagia. Piemenukas, kuris ganė žąseles, pamatė, kaip lapė tempia vištą ir kad pradės šaukti: lapė, lapė. Jis taip garsiai šaukė „lapė“, kad nuo to laiko kaimą vadina Lapiiai.

Gabrielis B., 9 m.



13



## LAPIŲ MIESTELIS

(miestelis Kauno raj.)

Senai labai senai dideliame miške gyveno net trisdešimt trys lapių šeimos, turėjo ten puikių rūmų pasistatę. Tie rūmai stovėjo ant kalno, kurį dabar vadina piliakalniu. Ėjo seniau karalius su didele kariuomene ir apsistojo klony prie piliakalnio. Naktį prisisapnavo tam karaliui, kad čia bus didelis miestas ir tam mieste reikia jam gyventi. Taip atsirado karaliaus rūmai. Aplink rūmus gyveno daug lapių, tai ir pavadino Lapių miesteliu.

Viktorija B., 8 m.

## MARČIUPYS

(upelis Anykščių raj.)

*Tėvai turėjo vieną sūnų. Sūnus mylėjo merginą, o tėvai neleido jam vesti. Sūnus slapta vedė. Kai jaunieji važiavo pro tą vietą, kur yra Marčiupys, tėvai prakeikė sakydami: jei tu mūsų neklausai, nueik skradžiai žemę! Visos vestuvės ir susmuko žemėn. Nuo to laiko ir vadina Marčiupiu, kad sūnui nedavė marčios parvesti.*

Brigita S., 8 m.



## MAŽULIAI

(kaimas Radviliškio raj.)

*Kartą Dievo ranka numetė ant žemės iš dangaus sėklę. Sėklos po stipraus lietaus žemėje išdygo į dideles egles, kuriose atsiradė durelės ir pasidarė maži nykštukai. Žmogeliukai, darbuoliai nykštukai pasistatė visą savo kaimą ir pavadino jį – mažuliai. Visi gyveno labai draugiškai.*

Natanas P., 5 m.

## MEDINIAI

(kaimas Pasvalio raj.)

*Toje vietoje gyveno žmonės, kurie gamino medines kaladėles. Kiti žmonės gamino medinius kamuoliukus. Dar kiti gamino medinius lapus. Visi žmonės tame kaime gamino visokius medinius daiktus. Taip atsirado kaimo pavadinimas MEDINIAI.*

Emilė S., Elinga A., Marija P., 4m.



## MEŠKUČIAI

(kaimas Alytaus rajone)

*Seniau buvo didelis miškas. Žmonės sakė, kad ten gyveno trys meškos. Kartą kažkokis žmogus atėjo į tą mišką ir paklydo. Naktį jis susapnavo, kad tos meškos jam liepia čia namus statyti ir gyventi. Žmogus pasistatė namus ir ilgai gyveno. Nuo tada tos meškos išėjo iš miško, o kaimą žmonės pavadino Meškučiais.*

Lukas P., 6 m.



## MEŠKUIČIAI

(miestelis Šiaulių raj.)

*Buvo, nu ir dabar yra, toks nedidelis kaimelis, gal miestelis netoli Šiaulių. Aplink jį yra daug miškų ir girių. Senovėje ten gyveno daug lokių, rudų meškų. Kartą viena didelė meška atklydo į kaimą, nes ieškojo pasiklydusių meškučių. Žmonės jai padėjo ieškoti jos vaikelį. Visi šaukė: – Meškučiai, meškučiai... Taip tas kaimas ir pasivadino Meškuičiais. Ir žmonės ten pastatė didelę meškos statulą, tik ji truputį liūdna.*

Šalnė T., 6 m.

## MOLĖTAI

(miestas Molėtų raj.)

*Vasaros dieną bėginėjo du vaikai. Nubėgo prie prūdo. Ėmė šokinėti ir įsmuko į molį. Atbėgo žmonės jų gelbėti ir įsmuko. Atvažiavo traktoristas jų traukti.*

*- Na ir molis. Tikra molynė. Visi jūs molėti.*

*Kai pastatė miestą, jį ėmė vadinti Molėtais.*

Nojus L., 8 m.



## NAISIAI

(gyvenvietė Šiaulių rajone)

*Kažkada atvažiavo žmogus iš Anglijos. Jam čia labai patiko ir jis sakė: „Gražuu“, „Nice“ [nais], „Nice“,. Taip ir atsirado Naisiai.*

Liutauras A., 5m.

## NAISIAI

(gyvenvietė Šiaulių rajone)

*Naisių kaime vyksta šventė Naisių vasara, tai todėl tas kaimas ir vadinasi Naisiai.*

*Dar yra kalbama, kad čia XVI a. pabaigoje – XVII a. pirmoje pusėje gyveno žymus valdytojas, vardu Naisys. Manoma, kad ši vietovė ir pavadinta jo garbei.*

Ugnius B., 6 m.



## NERINGA

(miestas Kuršių Nerijoje)

*Seniai, seniai, Baltijos jūroje gyveno jūrų pabaisa, kuri skandindavo žvejų laivus, plėšydavo tinklus ir išbaidydavo žuvis.*

*Viename žvejų kaimelyje gyveno mergaitė milžinė Neringa, kuri buvo labai geros širdies, drąsi ir darbšti. Ji nusprendė padėti Kuršių žmonėms.*

*Neringa sėmė smėlį į savo prijuostę ir, įsibridus į Baltijos jūrą, pylė aukštą smėlio pylimą, kad atskirtų pabaisą nuo žmonių.*

*Kuršiai labai džiaugėsi ir dėkojo mergaitei. Pusiasalį pavadino jos vardu – NERINGA.*

Beata K., 4m. ir sesuo Greta, 11m.



## PABERŽĖ

(gyvenvietė Vilniaus rajone)



*Noriu papasakoti jums vieną istoriją. Ji prasidėjo labai labai seniai, prieš 500 metų, kai neįžengiami miškai žaliavo beveik visoje senovės Lietuvoje, o žmonės tik pradėjo joje kurtis. Miškas lietuviui visada buvo draugas ir gelbėtojas – teikė žmogui prieglobstį, šildė, rengė, maitino, suteikė pastogę.*

*Rytų aukštaičių kalvose, tarp ošiančių miškų, ūksmingų ir paslaptinių pelkių ir raistų, gausiai tyvuliuojančių skaidrių ežerų, nuostabaus grožio vietovėje, įsikūrė maža gyvenvietė. Žmonės kūrėsi, statė savo pastoges žaliais svyruokliais berželiais apaugusiose kalvelėse. Tai buvo medžių žmonės – beržininkai. Taip jie patys save vadino ir kitų taip vadinami*

*buvo. Ilgainiui gyvenvietę imta vadinti Beržais, vėliau Paberže.*

*Gyvendami beržų apsuptyje, senovės žmonės juos gerbė ir puoselėjo. Ilgus šimtmečius mūsų liaudis iš kartos į kartą perdavinėjo gražią priesaiką: nukirtai medį, pasodink kitą! Senus beržus keisdavo nauji žaliaisiai gražuoliai. Iš beržo medienos paberžiečiai ir kiti apylinkių gyventojai gamino baldus ir kurą, iš tošies – pynė avalynę ir krepšius, gamino kūdikiams lopšius. Nuolat stebėdami beržus, paprasti žmonės žinojo, kada reikia avižas sėti, kada bulves sodinti, spėdavo orus. Visi, nuo senų laikų gyvenę Paberžėje, žinojo, kad beržas – labai naudingas medis, ant jo „gyvena“ vaistams naudojamos kerpės, beržo šaknimis maitinasi raudonikiai, paberžiai, ūmėdės, šakose supasi paukščiai giesmininkai.*

*Ir šiandien apsuptas baltakamienių, žaliuojančių beržų Paberžės kaimelis auga ir klesti. Jame gyvena laisvi, laimingi ir linksmi žmonės. Na, o kiekvieną pavasarį, kaip ir prieš 500 metų, paberžiečiai su pasididžiavimu klausosi gegučių kukavimo, kurios, tupėdamos beržuose, jų metus skaičiuoja.*

Rugilė U., Liepa J.

## PALŪŠĖ

(kaimas Ignalinos raj.)



*Kartą senais laikais ėjo medžiotojas į girią žvėrių medžioti. Ilgai vaikščiojo, bet nė vieno žvėrelio nesutiko.*

*Staiga eglėje išgirdo kažką krebždant. Medžiotojas pagalvojo, kad ten voveraitė kankorėžius lukštena. Pakėlė galvą į viršų ir pamatė didelį lūšį į jį žiūrint. Medžiotojas labai išsigando ir puolė bėgti. Taip skubėdamas už medžio šaknies užkliuvo ir pargriuvo, net šautuvą pamatė. Šalia dar vieną lūšį pamatė. Atsistojęs bėgo iki pat palaukės. Ten jį atbėgantį pamatė namą statantys žmonės ir susirūpinę paklausė, kur jis taip bėga lyg akis išdegęs. Medžiotojas sušuko:*

*–Palūšį pargriuvau! Palūšį pargriuvau!*

*Nuo to laiko tą vietą ir ėmė Palūšiu vadinti.*

Almantas D., 8 m.

## PAPUŠINYS

(gyvenvietė Radviliškio raj.)

*Ant vieno kalnelio stovėjo keletas trobelių. Trobelėse gyveno laimingi kaimiečiai. Aplink jų trobeles augo gausybė pušų. Kaimiečiai mėgo rinkti pušų pumpurus ir virti iš jų arbatą. Nuo tos arbatos visi kaimiečiai tapdavo be galo laimingi ir savo gyvenamą vietą vadino Papušiniu.*

Urtė D., 8 m.



## PAŠIAUŠĖ

(kaimas Kelmės raj.)



*Seniai seniai gyveno turtingas ponas. Kartą jis užsimanė pasistatyti naują dvarą ant upės kranto. Važinėdamas po apylinkes ponas pamatė nuostabaus grožio upę, vingiuojančią tarp laukų. Kadangi jos neužstojo dideli*



*medžiai, vėjas nuolat šiaušdavo upės vandenį. Jos grožis pakrerėjo poną ir šis pavadino ją Šiaušės vardu. O ant kranto pasistatė savo dvarą ir įkūrė gyvenvietę, kurią imta vadinti Pašiauše.*

Ažuolas Š., 4 m. ir brolis Arminas, 13m.

## PELĖDNAGIAI

(gyvenvietė Kėdainių rajone)

*Ten žmonės visą laiką vaikšto apsirengę pelėdomis. Ten daug pelėdų gyvena*

Barbora, 7 m.

## PELĖDNAGIAI

(gyvenvietė Kėdainių raj.)

Gal tai kaimelis, į kurį kažkada atskrido daug pelėdų ir vis prašydavo maisto. Duodavo joms valgyti, gerti, taip toje vietoje, kur jas lesindavo, atsirado mažiukas pelėdžiukas. Čia atskrisdavo dar daugiau pelėdų. Toje vietoje, ant pagalio, šakų, kur jos suskrisdavo ir tupėdavo, liko pelėdų nagų įbrėžimai. Nuo to laiko ir pavadino Pelėdnagiais.

Brigita, 8 m.



## PERKŪNAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

Sename tankiame miške buvo ežeras. Jį labai dažnai apšviesdavo žaibas ir žmones gąsdindavo perkūno trenkimas. Žmonės bandė galvoti, kaip apsisaugoti nuo perkūno. Pakvietė jį draugauti. Perkūnas sutiko, o kaimą ėmė vadinti Perkūnų kaimu.

Žygimantas F., 8 m.

## PIKTEIKIAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

Kartą žmogelis sugalvojo sau laimės paieškoti. Nueina į vieną kaimą, pagyvena keletą mėnesių ir vėl leidžiasi į kelionę. Taip jis bekeliaudamas užsuko į kaimą, užėina į trobą pasiteirauti koks čia kaimas. O troboj toks triukšmas, visi pikti, barasi, šaukia. Nueina į kitą trobą, o ten tas pats triukšmas. Žmogelis pasileido bėgti, bebėgdamas sutiko kitą žmogelį, tas klausia:

- Iš kur bėgi?
- Iš piktų bėgu, iš piktų bėgu.
- Ar iš Pikteikių bėgi? – bet atsakymo taip ir nesulaukė.

Karina Ž., 9 m.

## POEŽERIS

(kaimas Vilniaus raj.)

Senai senai gyveno piktas ponas. Jis labai skriausdavo savo darbininkus. Žmonės tiek verkdamo, kad nuo jų ašarų atsirado ežeras. Vieną dieną ponas ėjo pro ežerą ir įkrito. Taip ir liko ten gulėti. Po ežeru. Kaimas ir buvo pavadintas Poežeriu.

Rugilė M., 8 m.





## PUIKIAI

(kaimas Tauragės raj.)

Vienoje vietoje buvo įkurta daug didelių mokyklų. Vaikai parėję iš mokyklų pasisveikindavo su tėvais, o tėvai iš karto užpildavo klausimais: Kaip sekėsi? Kaip parėjai? Kaip sutarei su draugais? O vaikai visada atsakydavo: „Puikiai!“ ir atkišdavo nykščius tėvams. Taip vaikai augdavo į visus klausimus atsakydami „Puikiai“. Užaugę irgi atsakydavo taip pat „Puikiai“. Nuvažiavę į kitą miestą jie taip pat tik „Puikiai“ visiems sakydavo, todėl juos pavadino Puikiais.

Smiltė K., 8 m.

## PUSKELNIAI

(kaimas Marijampolės raj.)



Benas mano, kad šis kaimo pavadinimas atsirado nuo kelnių. Seniai seniai tame kaime visi žmonės vaikščiojo trumpomis kelnėmis, nes tiesiog neturėjo ilgų kelnių. Taip kaimą ir ėmė visi vadinti Puskelnių kaimu.

Benas G., 6 m.

## PUSKELNIAI

(kaimas Marijampolės raj.)

Neva šitame kaime gyvenęs ponas bei jo vežikas mūvėjo ne ilgas, o tuo metu madoje buvusias pūstas puskelnes. Tai kaimas ir gavo Puskelnių pavadinimą. Kiti pasakoja, kad neva šio kaimo bernai brisdavo per upę Šešupę į kitame kaime vykstančius šokius. Kad nesušlaptų, pasiraitodavo kelnes. Tad juos pašiepdavo ir puskelniais išvadindavo ir kaimą taip pavadino.

Beno G., 6 m., mamos girdėta istorija

## RAMUČIAI

(gyvenvietė Kauno raj.)

Seniai seniai buvo toks kaimas, kuriame gyveno daug gerų, ramaus būdo žmonių. Jie gyveno gražiai, niekad nesipykdavo. Greitai aplinkinių kaimų gyventojai šį kaimą praminė Ramučiais.

Šarlota V., 8 m.

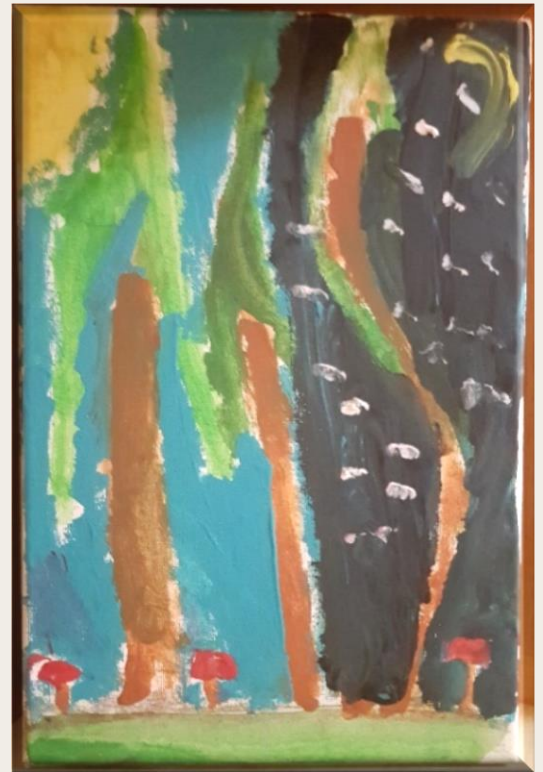


## RAUDONIKIAI

(kaimas Alytaus raj.)

*Paaiškinimas labai paprastas: kai dar nebuvo šio kaimo, vietoj jo stovėjo miškas, o tame miške, kaip įprasta, Dzūkijoje augo labai daug grybų. Ir nors Dzūkijoje labiausiai auga baravykai, ši vieta buvo ypatinga – ten daugiausiai augdavo raudonviršiai arba raudonikiai. Net ir iškirtus mišką ir pristaciūs trobų, žmonės rasdavo šių grybų augant aplink trobas ar prie medžių. Taip ir liko šis pavadinimas – Raudonikiai.*

Arijus V., 7 m.



## RIEŠĖS DVARAS

(Vilniaus raj.)

### Valytė varlytė ir Riešės gandrų dvaras

*Valytė varlytė gyvena sename Riešės dvare: jos langai yra virš aukštų akmens mūro pamatų su gražiu vaizdu į pakalnę, kur tyvuliuoja Riešės tvenkinys, vadinamas ežeru, ir auga seni praeitį menantys medžiai. Ji moka daug istorijų ir vieną iš jų papasakojo.*

*Seniai seniai (gal prieš 220 metų), Riešės palivarką, įsikūrusį prie vieškelio iš Vilniaus į Širvintas, įsigijo Vilniaus vaivadijos karinis komisaras Kazimieras Hornovskis. Nuo tada Riešė buvo vadinama Hornovskių, Jėzuitų arba Didžiąja Rieše. Kazimieras vedė žmoną Rozaliją ir jiems gimė sūnus Kasparas. Augo sūnaitėlis keliaudamas Riešės miškais, laukais ir kalneliais, sustodamas karpytalapių qžuolų paunksmėje ir klausydamas visko, ką neša šiltas vėjas iš Riešės pelkių, šilojų ir laukų – drąsus, narsus. Medžiodavo Lindiniškių, Vanaginės, Žudiškių, Gudelių miškuose, žvejodavo Riešės, Paežerių, Pikeliškių ar Raudonojo Dvaro ežeruose.*

*Vakarais, kai kildavo į dangų iš vaidilučių prižiūrimų aukurų dūmai bei kunigaikščių medžioklės ragų garsai, galėjai laisvai jausti lapų kvapą, sklindantį nuo baltais beržynėliais ir klevais apaugusių Riešės kalnelių. Tyliomis vasaros naktimis priėjus prie naktigonų laužo, kurie gano arkliukus, galėjai klausytis dainų, kurias jie po vasaros nakties žvaigždėmis dainuoja vieni kitiems, primerkę ašarojančias nuo laužo dūmų akis. Tos jų paprastos, nuoširdžios dainos, skambančios, kai girdisi*

*tiktai užmigusios žemės alsavimas, privertė suvirpėti Kasparo širdį, ne mažiau už jo išrinktąją Oną. Jie gyveno Riešės dvarelyje, mediniame name ant mūrinių pamatų, stačiakampio plano, su keturių kolonų portiku fasade. Virš stogo iškilę du dideli kvadratiniai kaminai, į kuriuos suvesti visų namo krosnių ir židinių kanalai. Jiems netrukus gimė nuostabaus grožio garbanė juodaplaukė, žvitriaakė mergytė Marija.*

*Užaugusi ji iškeliavo gyventi pas vyrą Aleksandrą. Ir nuo tada, kai vaikų juoko ir klegesio nebesigirdėjo, dvaro sodybą pamėgo gandrai.*

*Jie ir dabar tebegyvena ant buvusio dvaro, o dabar ir Valytės varlytės namo stogo. Kasmet sugrįžta į tuos pačius Riešės namučius ir mena, kokia vis dėlto yra nepakartojama graži mūsų Tėvynė – Lietuva ir kokie nuostabūs žmonės joje gyveno ir gyvena.*

*Ačiū tau už šį puikų pasakojimą. Dabar savo Tėvynę pradėsiu suvokti dar gražesne ir brangesne, negu kad anksčiau įsivaizdavau...*

Pedagogės Nijolė Auksorė, Agnė Rudytė

## RIEŠĖS KALNO DVARO ISTORIJA

(Vilniaus raj.)

*Labai seniai ponas Zigmuntas Ruščisas keliavo po Lietuvą. Pavargęs jis sustojo ant kalnelio, kurį supo miškas. Netoliese buvo tvenkinukas, o kalno apačioje – upelis. Labai jam patiko ši vieta.*

*Ponas labai mylėjo žirgus. Jo draugas – arklys taip pat gerai jautėsi– rupšnojo žolę, vartėsi ir žvengė. Tad Ruščisas nusprendė čia apsigyventi. Ant kalno jis pasistatė namus. Jie buvo dideli ir vadinosi dvaru. Kadangi buvo ant kalno, tai jį praminė Kalno dvaru.*

*Ponas pasistatė ne tik sau namus, bet ir arklides. Arklių jis daug turėjo, tai arklidės buvo didesnės už pono dvarą.*

*Dvaro neliko, nes plėšikai sudegino, o arklidės ir šiandien stovi. Ir arkliai jose gyvena– tos veislės, kurių labai mylėjo ponas Z. Ruščisas.*

Pedagogė Jolanta Verbilienė

## RIEŠĖS UPELIO ŠIRDIES PASAKA

(Vilniaus raj.)

(lietuvių liaudies pasakos motyvais)

*Seniai, labai seniai, ten, kur Riešės upelis panašus į pelkę, ir atrodo, kad sustoja tekėjęs, nutiko toks dalykas. Anapus tiltelio prie Riešės tvenkinio, kur auga senas ąžuolas, gyveno gandrai. Gervė mėgo klausyti Riešės kalno arkliukų žvengimo ir savo gražiąsias plunksnas kedenti Žydiškių miškelio atokaitoje. Bet nusibodo gandrui vienam gyventi ir jis nutarė vesti. Sumanė ir brenda dibu dibu per upelį. Nudibino kokį kilometrą ir peršasi:*

*- Gerve, gerve, aš noriu tave vesti!*

*O gervė sako:*

*- Aš dar tekėti negalvoju. O jei ir galvočiau, tai tu ne toks jau dailus: kojos – vieni stibinkauliai, pats keršas. Netekėsiu už tavęs.*

*Gandrai susigėdo ir vėl dilbu dilbu dilbu eina namo per pelkėtą upelį. Gandrui išėjus, gervė pagalvojo, pagalvojo ir sako sau:*

*- Kokia aš kvailė! Vyras atėjo pirštis, o aš atsakiau. Būčiau jau geriau ištekėjus. Gandrai, koks yra, toks, bet visgi vyras. Tos jo kojos, kad ir vieni stibinkauliai, bet raudonos, o kai baloje, tai ir ilgis praverčia. Ir iš viso šaunus vyras tas gandrai! Tiek to, nueisiu pas jį patį ir pasipiršiu. Dar man kitos pavydės, kad tokį kavalierių gaunu.*

*Ir eina gervė pas gandrą capu capu capu per pelkę. Atėjo ir sako:*

*- Kaimyne, aš pergalvojau. Tu geras ir dailus vyras: imk mane už pačią. Dviese tikrai bus smagiau.*

*O gandrai atšauka:*

*- Jeigu tu už manęs nėjai, kai aš pats piršausi, tai dabar gali sau grįžti. Aš dar gražesnę gausiu.*

*Gervė susigėdo, nuleido snapą ir grįžta capu capu capu namo per pelkėtą upelį. Jai išėjus, gandrai vėl galvoja:*

*- Be reikalo gervės nevedžiau, kai ji atėjo. Juk vis dėlto ji gera paukštė.*

*Ir vėl dzibena pas gervę pirštis...*

*Gervė vėl spyriojasi, o gandrui išėjus, vėl gaili. Taip jie vienas pas kitą eina, eina pirštis, bet dar iki šiol gandrai gervės nevedė, o ta neištekėjo.*

*Dabar, kai nutyla Riešės arkliukų žvengimas ir jų kojų trepsenimas, kai nebegirdėti vaikučių balsų, vakaro tylumoje girdisi gervės nostalgiskas klyksmas iš ten, kur Riešės upelis atrodo sustoja tekėjęs.*

*Pažvelgus pro vieną darželio langą matosi, jog upelis toje vietoje panašus į netaisyklingą didelę širdį – sako, kad čia vyko gandro ir gervės piršlybos.*

*Ir, dabar, gražiais vasaros vakariais, gandrai kleketuodamas skrenda pro 12 liepaičių piemenaičių, pro gandro dukrą liepą, virš Riešės darželio vaikų galvyčių, praskrisdamas gandrui Antaniuko giraitę link Riešės upelio ...ir mena mums nesėkmingas gužučio piršlybas.*

Pedagogės Nijolė Auksorė, Agnė Rudytė

## ROKIŠKIS

(miestas Panevėžio apskrityje)

*Kartą, labai seniai, gyveno toks medžiotojas Rokas. Jis turėjo padėjėją. Vieną dieną išėjo jie į miškus medžioti. Iš krūmų išsoko kiškis. Padėjėjas ėmė Rokui šaukti: – Ro–Kiškis, Ro–kiškis!!! Jis sutrumpino Roko vardą, nes labai skubėjo. Taip miestelis šalia to miško ir vadinamas ROKIŠKIS.*

Domas K., 6 m.

## RUDGALVIAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

*Vieną gražią dieną pro nežinomą kaimą vaikščiojo senas žmogelis su labai didele ruda galva. Netoliese vaikštinėjo dar vienas senolis. Bevaikštinėdami jie susitiko ir pradėjo kalbėtis. Senolis klausia rudagalvio:*

- Kodėl tu vaikštai vienas? Ar tu čia gyveni?
- No nežinau. Aš apsiveizu veita giventi. A tu jau če pirms apsiveizieje?
- Ne, aš nenoriu čia gyventi. Gyvenk, jei tau čia patinka.
- Vuo kap vadinasi šits kaimalis?
- Tai kad jis neturi pavadinimo. Kad tu nori čia apsigyventi, pavadinkim kaimą Rudgalviais, nes tavo labai ryškiai ruda galva.

*Nuo to laiko kaimą ėmė vadinti Rudgalviais.*



Danielė K., 10 m.

## SKAUDVILĖ

(miestelis Tauragės raj.)

*Kai visą dieną skauda kažką, užkrečia kitus, vilioja. Jei prieina kažkas, tai pereina kitam.*

Barbora S., 7m.

## SKAUDVILĖ (miestelis Tauragės raj.)

*Mergaitė, vardu Vilė, kaimelyje visus skaudino, mušė, įžeidinėjo. Visi žmonės iškeliavo iš to kaimelio ir susirado naują miestelį. O tą pavadino „Skaudvile“, todėl, kad mergaitė visus ten skaudino. Bet dabar, kai praėjo daug laiko, atsiranda ten naujų gyventojų ir miestelis plečiasi.*

Brigita S., 8 m.

## SKUODAS

(miestas Klaipėdos apskrityje)

*Skuodas – tai super kandus uodas.*

Liutauras A., 5m.



## ŠAKINIAI

(kaimas Klaipėdos raj.)

*Per Joninių šventę ant tilto sulipo labai daug žmonių. Tiltas lūžo ir žmonės įkrito į vandenį. Galvojo, kaip galėtų greit sutaisyti. Nusprendė padaryti tiltą iš šakų. Visi ėmė tempti šakas ir mesti į upę. Padarė tiltą. Nuo to laiko kaimą ėmė vadinti Šakiniais.*

Gaivilė S., 8 m.



## ŠATRIJOS KALNAS

(piliakalnis Telšių raj.)

*Vasaros vieną naktį ant kalno suskrenda raganos. Jos švenčia raganų karalienės gimtadienį. Šiomet jai suėjo 150 metų. Karalienės vardas Šatrija, todėl kalnas pavadintas jos garbei.*

Gabija L., 7 m.



## ŠEDUVA

(miestas Radviliškio raj.)

*Buvo toks miestelis. Jame dažnai žmonės pykdavosi, nes nenorėdavo vienas kitam nieko skolinti ir niekuo nenorėjo dalintis. Kartą vienas supykęs žmogelis ėmė kitam rodyti pirštus ir sakyti: – ŠE, ir ištiesė delną, po to parodė du pirštus ir pasakė DU, o po to trečią pirštą iškišo tarp dviejų ir pasakė VA. Išėjo špyga. Visiems buvo juokinga ir miestelį ėmė vadinti Šeduva.*

Domo K. (6 m.) senelio pasakojimas

## ŠIAULIAI

(miestas)

*Senais laikais, miškais apaugusiose kalvose, įsikūrė dvi žmonių giminės. Talkšos ežeras skyrė šias gyvenvietes. Vienoje ežero pakrantėje gyveno žvejai, o kitoje pusėje – šauliai, medžiotojai. Žvejų pusė buvo pavadinta Žuvininkais, o šaulių pusė Šauliais. Dar ir dabar esantis kaimas vadinamas Žuvininkais, o šaulių pusėje išaugo miestas Šiauliai.*

Domo ir Mato K. mamos Agnės girdėta istorija

## ŠLAPŠILĖ

(kaimas Klaipėdos raj.)

*Šile grybavo žmogelis. Jis buvo visas šlapias. Susikūrė laužą, išdžiūvo. Vėl išėjo grybauti... Vėl sulijo. Vėl išdžiūvo. Vėl išėjo grybauti... ir taip be galo. Šitą kaimą ėmė vadinti Šlapšile.*

Rokas B., 9 m.



## TAURAGĖ

(miestas)

*Kai žmogus sportavo, o gal jų daug ten buvo sportininkų? Geri sportininkai jie buvo. Visada parsiveždavo nors po vieną taurę. Todėl pavadino Taurage.*

Evilija P., 6 m.



## ŪSĖNAI

(gyvenvietė Šilutės raj.)

*Rusijos ir Lietuvos pasienyje gyvena šeima. Jie turėjo mažą vaiką. Kai vaikas užaugo, jis apsigyveno mieste. Jeigu kas jo paklaUSDavo, kur tu gimėi? Jis atsakydavo „usienos“ (už sienos) Taip tą kaimą pavadino Ūsėnais.*

Redas S., 8 m.

## VABALNINKAS

(miestas Biržų raj.)

*Kartą gyveno pievoje vienaragis, bitytė, drugeliai, boružės, sraigės, sliekai. Vienaragis jų nevalgė. Draugavo su visais. Atėjo gimtadienis vienaragio. Atnešė dovanų bitė, drugelis, sliekas, boružė. Atėjo ir didelis vabalas. Jis norėjo torto. Vabalas buvo baisus: didelės akys, keturios kojos, sparnai dideli, juodi. Jis norėjo suvalgyti visą tortą. Vienaragis supyko ir išgąsdino vabalą. Vabalas supyko, pasikvietė draugus vabalus—daug vabalų ir išvarė visus: vienaragį, boružę, drugelį, sraigę, slieką ir bitutę. Išsigando visi ir išėjo. Tada pievoje apsigyveno tie vabalai, labai daug vabalų. Pasistatė namus gražius. Ir taip atsirado vabalų miestas Vabalninkas.*

Kornelija U., 5 m.

## VABALNINKAS

(miestas Biržų raj.)

*Kartą gyveno žmogus ir jisai nuėjo pasivaikščioti. Savo striukės kišenėje jis turėjo gabalėlį duonos. Atsisėdo ant suoliuko ir pradėjo valgyti gabalėlį duonos. Spėjo tiktai pusę suvalgyti ir ištroško. Nuėjo jisai į savo namus, atsigėrė ir grįžo. Žiūri – vabalai apipuolė jo gabalėlį duonos, todėl atsirado toks pavadinimas, kuris vadinasi Vabalninkas.*

Patrikas T., 6 m.



## VERŠIAI

(gyvenvietė Šakių raj.)



*Prieš daug metų, kur dabar įsikūręs Veršių kaimas, gyveno labai turtingas ponas. Ponas tvartuose laikė daug karvių.*

*Pavasariį valstiečiai visas pono karves išvesdavo į pievas ir pririšdavo, o veršelius ponas liepdavo paleisti palaidus. Veršeliai palaidi lakstydavo visą vasarą ir rudenį. Jie išmindydavo valstiečių daržus, apgrauždavo daržoves, soduose išlaužydavo vaismedžių šakas, sutrypdavo vaisius.*

*Valstiečiams nusibodo tokis netvarka. Jie prašė pono pririšti veršelius, bet jis nekreipė dėmesio į prašymus. Supykę žmonės tą vietovę ėmė vadinti Veršiais. Kaimo pavadinimas išliko iki šių dienų.*

Ugnė Š., 10 m.

## VILKAVIŠKIS

(miestas Marijampolės apskr.)

*Seniai, seniai miestelyje gyveno žmonės. Tas miestelis neturėjo pavadinimo. Kiekvieną sekmadienį vaikai eidavo žaisti į pamiškę. Vieną kartą vaikai žaisdami pamatė, kad vilkas vejasi kiškį. Jiems pagailo kiškėlio ir bėgo pakviesti tėvelių, kad išgelbėtų jį. Bėgdami šaukė: – vilkas kiškį, vilkas kiškį! Tuo metu pro šalį važiuo ponai su karieta ir išgirdo šaukiančius vaikus. Jie sustojo paklausti vaikų, koks šio miestelio pavadinimas, bet vaikai neišgirdo klausimo tik bėgdami šaukė: – vilkas kiškį! Ponai pamatė, kad miestelio pavadinimas Vilkaviškis. Nuo tada miestelis turi savo pavadinimą Vilkaviškis.*

Rigita V., 8 m.



## VYŠNIŪNAI

(kaimas Prienų raj.)

*Šio kaimo pavadinimas kilo nuo žodžio vyšnia. Manau, toje vietoje žmonės augino daug vyšnių ir todėl tą vietovę pavadino Vyšniūnais.*

Augustė P., 5 m.

## VORTOS PILIS

(Vorutos pilis)

(pilis Anykščių raj.)

*Anykščiuose labai gražioje pilyje gyveno karalius Vorta. Vaiduokliai pavydėjo miestelio grožio, todėl nusprendė pavogti karalių. Karaliui dingus, žmonės pilį vadino ir tebevadina jo vardu.*

Dovydas L., 7 m.



## ŽAGARĖ

(miestas Joniškio raj.)



*Per miestelį tekėjo upė. Upė miestelį dalijo į dvi dalis. Miestelių gyventojai vieni su kitais negalėjo susitikti, bendrauti, ateiti vieni pas kitus į svečius, nes per upę nebuvo tilto.*

*Gyventojams nusibodo taip gyventi. Jie nusprendė per upę pastatyti tiltą. Ir vienos, ir kitos upės pusės gyventojai į upės vagą klojo žagarus, taip pastatė tiltą.*

*Nuo to karto gyventojai pradėjo bendrauti, o miestelį pavadino Žagare. Miestelio pavadinimo atsiradimas siejamas su žagarais, kurie buvo naudojami tilto statymui.*

Goda Ž., 10 m.